

Manifestació preventiva a BCN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 15.03.09

Barcelona va viure ahir la primera gran protesta obrera al carrer des que va esclatar, fa pràcticament dos anys, la crisi econòmica internacional. A la convocatòria dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT, es van unir més de 125 entitats amb l'objectiu d'expressar que els costos de la trista conjuntura, caracteritzada per la destrucció d'ocupació, no poden ser pagats pels treballadors, senzillament perquè ells no han estat els causants del crac. La resposta dels barcelonins davant de la convocatòria va ser notable --amb la coneguda diferència de xifres entre els convocants i la Guàrdia Urbana--, tot i que va quedar lluny de les grans mobilitzacions que ha viscut la capital catalana contra la guerra de l'Iraq o contra alguns atemptats terroristes.

La protesta d'ahir no va tenir el caràcter purament sindical de les convocatòries de l'1 de Maig. Famílies senceres es van desplaçar fins a la Via Laietana per deixar-se veure i sentir, en una mostra que la sotragada de la desocupació s'ha estès a totes les capes socials. I també que la resposta cívica als greus problemes econòmics va més enllà de sigles sindicals o polítiques.

Dit això, la pregunta és: ¿contra qui protestaven els manifestants d'ahir? Seria molt simple contestar que contra el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero o contra el de José Montilla. De fet, el PSC va estar representat en la manifestació --com ICV, ERC i CiU-- i tant l'Executiu central com l'autonòmic mantenen estretes relacions amb els sindicats convocants de la marxa. Més aviat la protesta anava dirigida contra els que, des de la política, les organitzacions empresarials o determinats òrgans d'opinió

pretenen fer pagar els plats trencats de la crisi als assalariats, en forma de retallades de plantilles, congelació salarial, flexibilització de l'acomiadament, etcètera. D'alguna manera, la mobilització d'ahir va tenir un caràcter preventiu, davant de les creixents pressions que reben els governs per crear un nou marc laboral.

Per altra banda, els sindicats van exhibir unitat només fins a cert punt. Les fortes discrepàncies entre UGT i CCOO en conflictes com el de Seat no es podien amagar i potser per això no hi va haver discursos dels dos màxims dirigents de les centrals al final de la marxa. Com tampoc hi va haver lema en la bandera catalana que portaven els representants polítics. Va ser una manifestació nebulosa, de to diferent de les que criden a la vaga general.